

lesskab kan bidrage optimalt til løsningen af udenrigspolitiske problemer. Et vigtigt instrument i dette samarbejde er de fælles aktioner, der vedtages af Rådet, og for at undgå at snævre nationale interesser kan blokere for en EU-indsats i en konkret udenrigspolitisk sammenhæng, er regeringen rede til at acceptere, at en fælles aktion kan vedtages, selv om et eller to lande ikke ønsker at deltage.

Et andet vigtigt element i en effektivisering vil være oprettelsen af en analyse- og planlægningsenhed under Rådet. En sådan enhed vil medvirke til at tilvejebringe det bedste fælles grundlag for de beslutninger, der skal træffes.

Regeringen er opmærksom på, at en række europæiske lande ønsker at forbedre mulighederne for effektivt at kunne påtage sig humanitære opgaver, krisestyringer samt en fredsbevarende indsats i overensstemmelse med FN-pagtens bestemmelser. Vi er fra dansk side indstillet på, at EU-landene skal have mulighed for at deltage i løsningen af sådanne opgaver, hvis de ønsker det.

Det retlige samarbejde mellem EU-landene omfatter som bekendt også fra dansk synspunkt meget vigtige områder som kriminalitetsbekæmpelse, asylpolitik, grænsekontrol og toldmæssigt samarbejde. Der er ligesom for udenrigs- og sikkerhedspolitikområdet tale om et mellemstatsligt samarbejde, og sådan skal det fortsat være. Men det er også vores klare opfattelse, at de store problemer og udfordringer, medlemslandene i dag står over for med hensyn til bekæmpelse af den stigende kriminalitet på tværs af grænserne, herunder den professionelle organiserede kriminalitet, narkotikasmugling og illegal immigration, forudsætter en tilsvarende forstærkning af samarbejdet i form af en fælles indsats. Man kan ikke komme uden om det: Der er behov for en effektivisering af det eksisterende samarbejde. Det kan ske inden for de rammer, vi i dag kender. Det kan ske ved en forenkling af beslutningsprocedurerne samtidig med en forenkling af det praktiske samarbejdsfelt.

I det sidste afsnit i forhandlingsoplægget har vi samlet en række vigtige supplerende synspunkter på fundamentale emner som åbenhed, nærhed og forenkling. Åbenhed har været regeringens meget vigtige felt for forbedring af samarbejdet, og den danske regering har faktisk også opnået betydelige og gode fremskridt. Når det gælder nærhed, skal der også dér yderligere arbejdes for klarere linjer mellem, hvad hver

enkelt stat bedst kan klare, og hvad hver enkelt stat bedst står sig ved at samarbejde om på europæisk plan.

På forenklingsområdet er der ikke tvivl om, at der både i Traktaten og i måden at træffe beslutninger på kan ske forenklinger og dermed opnås større gennemsigtighed også fra borgerens synspunkt.

Når det gælder svig, har vi set eksempel på eksempel på misbrug af midler fra EU's side, i hvert fald fra EU-medlemslandenes side. Det er naturligvis ikke acceptabelt; det er et meget dårligt signal. Det må der sikres klarere indgreb over for. Vi skal have skabt regler, der betyder, at beslutninger om anvendelse af midler også følges op korrekt og rigtigt, og vi skal have vedtaget regler, der sikrer, at de beslutninger, vi træffer i Ministerrådet, også efterleves i de enkelte medlemslande.

Regeringen vil deltage aktivt i regeringskonferencen. Vi vil tage del i drøftelser af alle spørgsmål. Vi vil ikke sidde med korslagte arme og se på. Vi vil søge at påvirke Europas fremtid i overensstemmelse med det danske forhandlingsgrundlag, vi har lagt frem. Danmark går forlæns på konferencen, ikke baglæns. Vi har faktisk et projekt, vi vil arbejde for og kæmpe for – fredens projekt.

Når regeringskonferencens resultat foreligger, skal Folketinget tage stilling til resultatet, herunder til, om der skal gennemføres en folkeafstemning. Regeringen tager for sit vedkommende stilling til spørgsmålet om folkeafstemning, når resultatet af regeringskonferencen er kendt og ikke før.

De fire danske undtagelser er ikke på regeringskonferencens dagsorden. Undtagelserne gælder derfor før, under og ved afslutningen af regeringskonferencen, så længe vi selv ønsker det. Lad mig minde om, at de fire danske undtagelser ikke er under pres fra de andre EU-lande. Jeg har aldrig i min periode efter den 18. maj 1993 fået én eneste henvendelse fra en EU-kollega om de spørgsmål. De ved jo godt, at undtagelserne er et dansk anliggende indeholdt i Edinburgh-Afgørelsen.

Lad mig minde om, at Edinburgh-Afgørelsen indeholder tre elementer: For det første, at de andre lande kan gå videre i samarbejdet, hvis de ønsker det; for det andet, at Danmark har undtagelser på de fire kendte områder; for det tredje, at Danmark kan ophæve én eller flere af undtagelserne, når og hvis Danmark måtte ønske det.